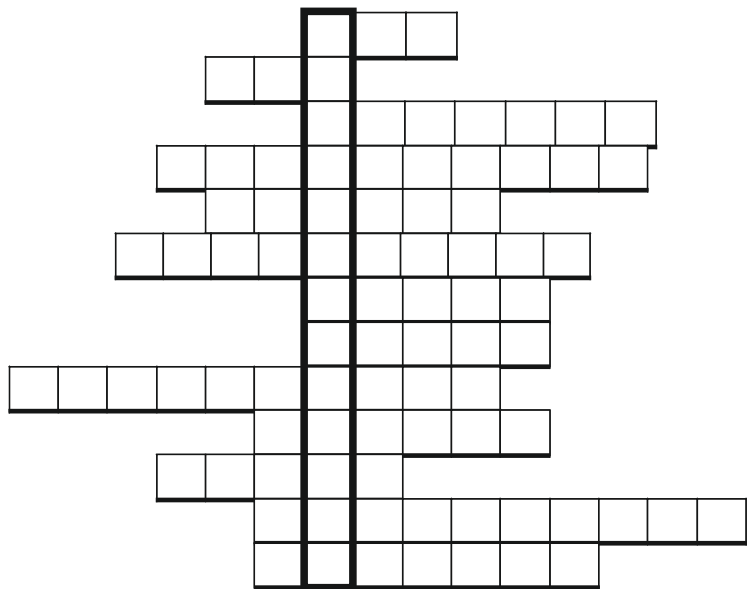

ŠTAFLE

1. Jaká je zkratka pro základy společenských věd?
2. Budiž světlo, budiž ... (doplňte)?
3. Jak se nazývá skupina lidí píšících do štaflí?
4. Do jakého města v Anglii se jezdí na studijní pobyt?
5. Jaká je chemie podle profesora Červinky?
6. Oblíbená báseň profesora Bohuslava?
7. Jaký předmět se učí ve 235?
8. Jak se nazývá socha před školou?
9. Na jaký kurz se jezdí ve třetím ročníku?
10. Nejlepší školní časopis?
11. Kdo navrhl naši školu?
12. Co se dřív vyučovalo ve vile?
13. Která dominanta HK je vidět ze střechy?

Chceš psát?
Chceš se stát součástí Štaflí?

Baví Tě psát, ale nemáš kam? Pojď psát do Štaflí! Jsme tu pro studenty, kteří už nechtějí psát „do šuplíku“, ale chtějí se o svou tvorbu nějakým způsobem podělit.

Jak na to? Na e-mail stafle@gjkt.eu nám pošli Tvůj článek, kde se na konci bude nacházet Tvé jméno a žánr. K emailu můžeš přiložit fotografii – rozměr 900x600px, velikost maximálně 5MB. Následně Tvůj článek přečte šéfredaktor a třeba se zanedlouho objeví na našich stránkách.

Těšíme se na Tvou spolupráci!

Máš nápady na články?

Máš nějaké téma, o kterém chceš vědět víc? Nebo tip na rozhovor? Ozvi se nám! Na e-mail stafle@gjkt.eu nám napiš, co by Tě zajímalo, a my se Ti pokusíme vyhovět.

Děkujeme, za Tvé nápady!

Na jaká témata se můžete v příštím vydání těšit?

Školní psycholog, dobrovolnictví, maturity, rozhovor s Nocturnem,
Fridays For Future, Majáles a další,...

stafle.gjkt.cz

KVĚTEN

Editorial

Milí studenti, studentky, profesori, profesorky, rád vás dneska vítám u prvního výtisku Štaflí. Po odmlce se seminář žurnalistiky opět otevřel a s ním i školní časopis.

Rozjet znova časopis pro studenty GJKT byl nelehký úkol. Stavěli jsme totiž od úplných základů. Přemýšleli jsme, jestli to budou nadále Štafle či zcela jiný, nový časopis, jakých pravidel se budeme jako redakce držet, o čem budeme psát, a v jaké formě to budeme vydávat, jak budou vypadat stránky a mnohé další. Ale věříme, že měsíc plný práce přinesl své ovoce, které si na závěr vychutnáte.

Každý začátek měsíce se můžete těšit na další výtisk Štaflí, ve kterém se objeví redakční výběr článků za uplynulý měsíc, takže se vám do rukou dostane to nejlepší, co Štafle za měsíc napsalo.

Přeji vám nerušené čtení prvního čísla Štaflí.

Ondřej Vodička
šéfredaktor prvního měsíce

ŠTAFLE

Co jsou Štafle?

Jste tu, abyste dostali odpovědi.

Kdo jsme? Co máme v plánu? A co jsou to Štafle?

K tomu, abychom si mohli odpovědět nejen na tyto otázky, ale i na kterékoliv jiné, je potřeba mít osobní přehled. Ten však nelze získat koukáním dolů, ale stoupáním výš. Nepřebírat jen cizí slova, ale podívat se na věci trochu s nadhledem a udělat si vlastní obrázek ze všech informací.

V tomto světě je občas obtížné rozlišit, co je pravda a co není. Je to těžký boj, my víme, a proto jsme se rozhodli vám trochu pomoci. Poskytnout Vám příčky, které vás povedou nahoru za tím, co chcete vědět. Příčky, které tvoříme my a naše společná práce. Chtěli bychom vám dodat oporu, protože dva jsou silnější než jeden. A umožnit

Domeček z karet

Když hrajete takřka jakoukoli karetní hru, musíte spoléhat pouze na karty, které vám jsou rozdány, které jsou před vás vyloženy. Pokud tomu tak není, spoluhráči vám udělí červenou kartu a končíte. Jiná možnost je, že v karetní hře prohrajete, poté však musíte počítat s pláčem vaší další karty, tentokrát kreditní. Význam se v kartách dnešní doby není jednoduché, natož je správně používat.

Podívejme se třeba, jak složitě je postavit jenom dům. Začínáte na zelené louce, tudíž nemáte vůbec nic. Nejprve je zapotřebí vědět, jak vůbec takový domeček stavět, a proto jsou nejvhodnějším základem výukové kartičky. Po důkladném studiu nic nebrání počátku výstavby. Stavebním materiálem jsou pokerové karty a příš. Záplava, která se vám v domě vytvořila, by ledaskoho odradila, jenže vy samozřejmě víte, jak to ve hrách chodí. Použijete tedy kombinaci full house a domu tak dodáte tolik potřebnou střechu, aby do něj nepršelo. Dům postaven, už stačí pouze vyladit pár drobností – jak budete například cestovat do práce, když nevládníte automobil? Problém vyřešen! Osud vám hraje

vzestup, který je tvořen jen z pravdivých informací.

Rozhodli jsme se pokračovat v něčem, v co věříme, že má smysl. V něčem, co nás baví a děláme to rádi. Proto si myslíme, že zrovna my vám můžeme poskytnout to, co hledáte. Budeme pátrat po odpovědích, jasných a zřetelných. Srozumitelných a pravdivých. Po odpovědích, které podpoří váš růst.

Doufáme, že s námi budete stoupat.

To jsme my, vaše Štafle.

Andina Witri Rayadina: V cizí zemi, v cizí škole

Ne každý si dokáže představit odcestovat na druhý konec světa, do země s kulturou velmi odlišnou od země vlastní. Jednou z odvážných se stala Andina – výměnná studentka z Indonésie, která se na deset měsíců vydala do Česka. Už pár pátků chodí na Tyla a já jsem si s ní dnes připravila rozhovor.

Jak ses k pobytu tady v Česku dostala?

Šlo docela o náhodu. Byla jsem znuděna z mojí běžné školní rutiny, chtěla jsem změnu a zažít něco nového, poznat svět, jak jsem ho neznala. Proto jsem se rozhodla pro výměnný pobyt. Původně jsem zamýšlela jet do Belgie, ale to bohužel nevyšlo. A tak jsem tady. Česká republika byla mou druhou variantou, takže jsem spokojená.

Jaký byl tvůj první dojem, když jsi přistála v Praze?

Byl to docela šok! Když jsem vystoupila z haly, myslela jsem, že zmrznu. Bylo sice okolo 15 stupňů, ale v Indonésii bývá tou dobou něco okolo třiceti. A pak je tu další faktor – lidé. Na první pohled mi přišli všichni strašně uzavření a plaší. Také jsem se bála, že mě ostatní zavrhnou kvůli mému náboženství. Jsem muslimka a vím, že hodně lidí nás odsuzuje. Zatím jsem se s tím, díkybohu, nesetkala.

Jak ses ze začátku domlouvala?

Anglicky, nic jiného nezbývalo... Před odletem jsem se naučila pár českých frází, které mi ale nestačily. Problém nastal, když jsem já spustila anglicky. Najednou se mi zdálo, že ostatní se mnou nebyli ochotni komunikovat. Problém, myslím, nebyl v tom, že by ten jazyk neuměli, spíš se báli, aby neudělali chybu.

V současnosti se učíš česky. Jak to probíhá?

Momentálně chodím na kurzy a sama si ještě беру individuální hodiny, takže dvakrát týdně

intenzivní výuka. I tak si ale myslím, že je to těžký jazyk.

Ted' taková klasická otázka – chutná ti naše jídlo?

Moc mi chutná cukroví, ale taky třeba svíčková, řízky a guláš, který mi připomíná indonéské pokrmy. Dalším favoritem je vepřo knedlo zelo. To si dávám s kachnou, protože vepřové nesmím.

Nestýská se ti po domově?

Ted' už jsem si zvykla, ale zhruba první dva měsíce mi bylo opravdu smutno. Chvillemi jsem si říkala, že se chci vrátit domů, ale byla by škoda vzdát se téhle příležitosti. Když jsem přijela do rodiny, byl tu strašný klid, že šel slyšet i tikot hodin, což smutek ještě umocňovalo.

A s rodinou jsi spokojená?

Ano, mamka byla v Indonésii a indonésky dokonce i mluví; to je fajn. Jsem jejich už čtvrtý host. Při předchozích výměnách chodili studenti na jiné školy, kde prý úplně šťastni nebyli, tak jsem se bála, aby se mi nestalo něco podobného. Ale myslím, že jsem na Tyla zapadla.

Mám ještě pár dotazů – kdy se vracíš domů? A plánuješ sem ještě přijet?

Deset měsíců vyprší v červnu. Až se vrátím domů, budu se chystat na vysokou, čímž se mé množství volného času o dost sníží. Navíc letenky jsou poněkud nákladné a sehnat visum taky není žádná sranda. Tím chci říct, že v nejbližší době se zpátky nepodívám. Počítám, že třeba za 5 let mě tady uvidíte znovu.

Autor: Natálie Nyčová

Petr Kult: Tyl je místo plné osobností a DAMU je velká zábava

Pokud nevíte, kdo to je Petr Kult, tak to byste měli ihned napravit. Je absolventem gymnázia J. K. Tyla a nyní studuje činoherní herectví na DAMU. Petra znám již od malička a musím říci, že je pořád stejný – vždy pozitivně naladěný, vtipný a hrozně milý. V rozhovoru se dočtete nejen o tom, jaké to bylo studovat u nás, ale také o tom, jaké to je studovat DAMU.

Chybí ti GJKT?

Ano, určitě. Beru to jako součást, dokonce i jako styl života. Hlavně je to geniální místo, ať už lidma, nebo architekturou. Člověk se tam moc rád vrací. Ale nechybí mi to zas až tolik, protože to, co dělám ted' mě fakt baví a jsem tam rád.

A co ti chybí nejvíc? Je to místo, nebo něco víc?

To místo má určitě nějakýho „genia loci“. Je to úžasná budova na úžasném místě. A to má málokterá škola. Vždycky, když se sem z Prahy vrátím, tak si říkám, jak je to tu úžasný místo. Ale myslím si, že největší podíl na té škole mají studenti. Ted' nemyslím jen ty nadaný, ale i ty zajímavý, něčím přitažlivý tím, co dělají, a o co se zajímají. Prostě co kus, to osobnost. A to bylo to, co mě bavilo. Měl jsem kolem sebe obrovský množství šikovných lidí, který chtějí něco dokázat a mají snahu změnit své okolí. Každý, co něco chtěl, si za tím šel. A to nejen pro dobrý pocit, ale chtějí prostě změnit svoje okolí. To je něco, čeho si hodně vážím a chybí mi to.

Kdo z profesorů ti nejvíc utkvěl v paměti?

Samozřejmě Lenka Krejsová. To byla naše třídní, která nás naučila nespočet věcí. Hlavně samostatnosti. Díky ní o sobě dokážu říct, že se dokážu orientovat v textu. Vlastně každý ten učitel byl osobnost. Ale tyhle dva jsem vídal nejčastěji, tak asi proto pro mě byli nejvýznamnější. Pak je tu i Luboš Hodný, to je prostě ikona snad pro každého. Ještě bych rád řekl, že kromě profesorů jsou osobnosti i mezi personálem, jako třeba Pavel Mihulka – kuchař. Obdivuju ho, že dokáže vařit takhle ve velkém, a ještě tak dobře. Ať si každý říká, kdo chce, co chce. Já jsem docela vybíravý člověk a fakt miluju jídlo. A od něho mi vždycky chutnalo. Celkově lidi v kuchyni jsou strašně milí. Kolikrát jsem v jídelně trávil pauzu před odpoledkem naouklý, jak jsem byl přejedený.

Četl jsi Štafle?

Jo, čas od času. Trochu mě ale švalo, že jsem je musel číst na webu. Byl bych radši, kdybych měl papírovou podobu. Ale hodně mě bavilo to číst, hlavně rozhovory.

Jelikož je ted' období maturit, jak jsi na tom byl ty? Učil ses, nebo ses flákal?

Já jsem vždycky rád a hodně četl. Čeština jako taková pro mě nebyla vůbec těžká, protože pro mě byla, a stále je miláčkem. Jen jsem se doučil nějaký nedostatky, co jsem neuměl. U angličtiny jsem se na to skoro vybodl. Naopak na francouzštinu jsem se připravoval velmi poctivě. Tu jsem si taky tak nějak v průběhu zamiloval díky

paní profesorce Macháčkové – tu bych vlastně považoval za další významnou osobnost. No a poslední jsem měl dějepis, a ten taky miluju. Musel jsem se tam teda hodně, hodně učit, protože jsem měl období, který mě bavily a období, který vůbec. Vážně jsem se na to hodně připravoval a zúročilo se mito.

A co bys vzkázal letošním maturantům?

Ať se toho nebojí. Jestli nemají výčitky za 4 roky, tak se jim nic nestane. A taky, že učitel je kamarád. A taky bych rád řekl, že na maturitě je nejlepší ten bufet (smích).

Chtěl jsi vždycky na DAMU?

Já jsem se na DAMU hlásil s tím, že když se dostanu, tak tam půjdu, a když ne, tak půjdu třeba na učňák na truhláře. Taky jsem chtěl na medicínu anebo na učitelství.

Co tě tam baví nejvíc?

To, že je to úplně svobodný. Pak taky spolupráce se studenty režie a dramaturgie, kdy společně vytváříme představení, které má okolo třičtvrtě hodiny. V tom máme velkou svobodu – je jen na nás, jak ty věci pojmem. Stejně jako na Tylovi, i tady jsou osobnosti, které nás učí. Taky mě baví, že mě to drží fyzicky v pohodě. Naučil jsem se tam žonglovat, sklopku, a dokonce jsem se dopracoval do fáze, kdy jsem schopen udělat přemet. Taky mě to naučilo takový ty klaunský věci, jako třeba pády, facky, přepady přes stoly, a tak. Celý je to

prostě přínosný. A taky, DAMU je hlavně zábava. Na druhou stranu je to ale tvrdý trénink a nekonečná práce na sobě, to je tam to hlavní.

Kdyby sis mohl vybrat jakoukoli roli, jaká by to byla?

Mně už se moje nejoblíbenější role asi splnila. Hrál jsem Merkucia v Romeovi a Julii. Je to postava, která je vtipná, je lehce perversní, ale současně je tragická, protože umře. Je to úžasná postava v tom, že mně nechala vyzkoušet si na podiu tragiku i komiku zároveň. Prostě geniální role.

Nakonec bych ráda uvedla vzkaz od Petra pro svou bývalou třídní: „Děkuju jí za to, jaká je. A taky za to, co mě naučila a moc se těším, až se uvidíme. Ať už ve škole, nebo na horách.“

Pokud byste chtěli Petra vidět naživo, tak dorazte na Open Air 26.6.2019 od 22:15 do městské hudební síně.

Autor: Hanka Chaloupková

Petr Kult

Hradecký festival

Ve dnech 17. a 18. května se odehraje Hradecký hudební festival. Akce bude probíhat na Velkém náměstí, konkrétně před galerií moderního umění. Festival začne v pátek v jednu hodinu odpoledne a program je naložený až do půlnoci. Návštěvníci zde budou moci vidět i slyšet kapely, jako Memphis nebo Turbo. V sobotu bude program pokračovat od jedenácti ve stejném duchu. Vstup je zadarmo, tak si nenechte ujít své oblíbené kapely.

Autor: Vašek Kolín